

i dag, og det er der jo ikke noget som helst overraskende i: Regeringen ønsker ikke et særligt løft for de lavestlønnede på det offentlige arbejdsmarked.

Regeringen ønsker dermed heller ikke en ligestilling mellem mænd og kvinder, som jo ville være det, der kom, hvis der kom et særligt løft for de lavtlønnede kvindefag. Men regeringen var jo presset, og så lavede den det der lille nummer med, at penge, der allerede var aftalt i gældende overenskomster, nu lige pludselig blev fremstillet som en indrømmelse til kravet om et særligt lønloft, selv om der ikke var en eneste ny krone.

Man må sige, at heller ikke den form for kreativ bogføring er overraskende. Den disciplin, kreativ bogføring, er regeringen jo verdensmester i anført af statsministeren, som tidligere måtte afgå som skatteminister på grund af kreativ bogføring.

Nej, det, der er det overraskende i dagens debat, er jo, at de partier, der før talte om 5 mia. kr. ekstra, i dag har meddelt, at de ikke kan støtte et forslag til vedtagelse herom. Socialdemokratiet kommer i stedet for med et forslag om, at der er sendt et brev. Punktum. SF kommer med et forslag til bedre velfærd – ikke en eneste bemærkning om, at der skal flere penge til mere i løn. Dansk Folkeparti, der jo tidligere gik sammen med Socialdemokratiet og SF, har nu sagt, at en forudsætning for, at man kan støtte de 5 mia. kr. ekstra, er, at de, der støtter det, så også går sammen om hele finansloven. Det havde man jo ikke noget problem med, da man sendte brev. Da sendte man bare brevet, men nu er det lige pludselig et krav, at man samtidig stemmer for hele finansloven.

Jeg vil sige, at det, vi har hørt, om, at det her drejer sig om respekt for det danske aftalesystem, er ude i det rene sniksnak. Skulle det være en trussel mod aftalesystemet, at man tilførte nogle flere penge? Nej, da aldrig nogen sinde. Det er ikke mere et indgreb end det modsatte, nemlig det, man gør, når man lader være med at gøre det. Det er også et indgreb, hvis det andet er et indgreb.

Derfor vil jeg sige, at der jo også er andre eksempler på, at man selvfølgelig en gang imellem fra Folketinget går ind; vi lavede trepartsforhandlinger, eller rettere sagt nogle partier lavede trepartsforhandlinger og fastlagde seniorordninger og fastlagde nogle uddannelseskrav. Er det så også indgreb? Nej, selvfølgelig er det nogle gange muligt og nogle gange nødvendigt, at

Folketinget træffer nogle beslutninger, og det gælder under alle omstændigheder, når det drejer sig om løndannelsen på det offentlige arbejdsmarked.

Derfor er det også efter min opfattelse noget sludder, når De Radikale bare siger, at løndannelsen skal ske via arbejdsmarkedets parter. Jamen den afgørende part på arbejdsmarkedet, når det drejer sig om offentligt ansatte, sidder altså her. Det er her, man beslutter, hvor mange penge der er at give i løn. Det er her, man har mulighed for at åbne pengekassen, hvis det er sådan, at man ønsker, at en lavtlønnet gruppe skal have nogle flere penge. Og derfor var det også her, det skulle besluttes, og det er meget beklageligt, at et flertal ikke vil beslutte det, og at det flertal, der var før valget, i dag nægter at leve op til de valgløfter, som de kom med.

Må jeg til sidst sige, at skal man endelig tale om mangel på respekt for overenskomstsyste- met og trussel mod aftalesystemet, så vil jeg sige, at det jo er det, vi har hørt fra en lang række partier i dag, nemlig at hvis det bliver nødvendigt, griber man selvfølgelig ind i overenskomsterne. Først laver man altså alt for stramme økonomiske rammer, således at det er umuligt for overenskomstparterne at finde en løsning, der kan tilgodese de lavestlønnede, og som derfor bliver stemt ned, og som derfor vil udløse en konflikt. Så siger de selv samme partier, der i dag ikke vil give flere penge, at de er indstillet på at gribe ind i konflikten. Se, det er et indgreb, der vil noget, og det kommer vi desværre nok til at se. Det beklager vi meget.

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Lars Barfoed, kort bemærkning.

Kl. 13:28

Lars Barfoed (KF):

Jeg skal bare kort spørge hr. Frank Aaen, om hr. Frank Aaen kender ét eksempel fra fortiden, hvor Folketinget har truffet beslutning om på forhånd, hvor mange penge der skal være til rådighed forud for overenskomstforhandlingerne, og hvilke gruppe der skal tilgodeses for de penge. Er der nogen eksempler – fortilfælde – på det?

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 13:28

Frank Aaen (EL):

Det gør man hvert år, når Folketinget er gået på sommerferie. Så sidder man oppe i Finansudval-